

IVAN ALBREHT, PSIHOLOG IN SOCIOLOG

Potrošništvo je za kristjane hujše od komunizma

Če je kdo od duhovnikov napuhnjen, to nima nobene zveze z realnostjo.

– Narodi so se lahko priseljevali, ker Rimljani niso imeli več otrok.

– Osnovni zakrament je krst, mašniško posvečenje je samo nadaljevanje.

– Če nam gre preveč dobro, se polenimo. – Če se je semeniščnik učil samo iz kari-
rizma in je bil zraven še odličnjak, je lahko to nevarno. – Sprostitev celibata bi rešila
nekaj problemov, a prinesla nove. – Želim si, da bi bili škofje pogumnejši.

 TINO MAMIĆ

 TOMO STRLE/CITRUS

Ivan Albreht (1945) je duhovni pomočnik v župniji Šturje na Vipavskem. Na duhovniški poti je opravljal najrazličnejše službe v Malem semenišču Vipava in na Srednji verski šoli Vipava oz. pozneje Škofijski gimnaziji Vipava. Bil je profesor različnih predmetov (sociologije, psihologije, družbene ureditve, verouka, športne vzgoje, latinščine in nemščine), duhovni vodja in svetovalni delavec. Deloval je tudi kot župnik v Lokavcu, Ajdovščini, Podragi in Dornberku ter uvajal nove pastoralne prakse. Svojo rojstno hišo v Dolah nad Idrijo je spremenil v dom duhovnosti. Ob vsem je znan tudi kot pronicljiv mislec, ki s pridigami in drugimi nagovori pusti močan pečat. Po upokojitvi se je posebej posvetil raziskovanju življenja svetniškega kandidata Filipa Terčelja. O njem je napisal zajeten življenjepis, pomagal pa je tudi pri nastajanju letošnjih šmarnic, posvečenih Filipu Terčelju.

Kdaj ste prvič slišali za Filipa Terčelja, svetniškega kandidata?

Zelo pozno. Ko sem bil župnik v Dornberku, sem prvo leto redno prebiral stara oznanila in druge dokumente, da sem odkrival zgodovino fare. Tako sem spoznal miselnost ljudi. Tam sem odkril, da je Terčelj, še preden so mu fašisti omejili gibanje pred letom 1930, imel pred veliko nočjo duhovne vaje za fante. Prišlo je okrog 200 dornberških fantov. Potem pa sem videl, da je imel duhovne vaje še čez dve leti, nanje je prišlo okrog 400 fantov. Pomislil sem, da je bil ta človek nekaj posebnega, da se je znal tako približati mladim.

Začel sem nekoliko raziskovati, ko pa sem se preselil v Šturje, sva se vsak dan srečala na glavnem trgu, kjer stoji njegov mogočen bronasti kip. Njegov portret je visel tudi v zakristiji. Šturje so njegova rojstna župnija. Obiskoval sem sorodnike in njegovo polsestro, ki je bila takrat še živa. Sledilo je branje vsega, kar je Terčelj napisal. Bilo je preprosto, ker je Terčelj urejal goriški časopis Naš čolnič in je ogromno pisal.

O njegovi nasilni smrti pa se ni vedelo veliko?

Za umor se je izvedelo takoj, kaj je v ozadju pa ni tako jasno, saj še danes sodelavci bivše Udbe ustvarjajo dezinformacije. Ko sem pisal in objavil knjigo, sem od bivšega sodelavca udbe dobil čez štirideset mailov z raznimi žalitvami.

Ko sta šla duhovnika Krašna in Terčelj dan po svetih treh kraljih leta 1946 proti Ljubljani, so oba ubili. Hotela sta bila posredovati za domačine iz Sorice in Davče, ki jih je režim zaradi nemških priimkov interniral na Koroško, čeprav so bili Slovenci. Terčelj se je zanašal na svoje znance v Ljubljani, ki so bili ključni partijci. Med vojno si je namreč Terčelj zelo prizadeval, da bi izpustili komunista Toneta Tomšiča. Tomšičeva mama pa je bila verna žena in je do smrti vsako leto hodila v Davčo na Terčeljev grob.

Poznal je tudi Brecljeve, saj je bila njegova mačeha Brecljeva. Marjan Breclj, ki je bil v vrhu jugoslovanske politike, je tako postal njegov sorodnik. Njegov oče se je namreč dvakrat poročil, ker mu je prva žena umrla prav v času Terčeljeve nove maše.

“

Ta narod izumira. Če bi Slovenijo zapustili vsi tuji delavci, bi Slovenija obstala. Niso problem priseljenci, marveč Slovenci.

Dejansko mu ni pomagalo niti znanstvo s Francetom Bevkom?

Dokler je bil Terčelj v Gorici je precej sodeloval z Bevkom v slovenskih kulturnih organizacijah. Bevk je bil v komunizmu brez večjega vpliva. Terčelj mu je napisal pismo in ga prosil za pomoč, a je bil Bevk preplašen, da po mojem mnenju s tistim pismom ni šel k nobenemu partijcu. Bevka se spominim, prišel je celo v vipavsko semenišče, povabil ga je dr. Anton Požar. Bevk je bil pomemben pisatelj, narodnjak in zaveden Primorec, a pod komunizmom je bil manj korajžen kot pod fašizmom.

Letos je minilo 130 let od rojstva Filipa Terčelja. Kaj po tolikih letih še vedno nagovarja ljudi in predvsem mlade?

Ko sem pisal knjigo, sem delal tudi vzporednice, in sicer z neko slutnjo, da zahodnoevropska kultura, vključno s slovensko, propada. Pred več kot desetimi leti sem predvidel, da bo prišlo do hude krize. Na sociologiji sem študiral tudi politično ekonomijo, ki govori o družbenih in ekonomski ciklusi. V dobrih časih se ljudje razvadijo, postanejo objestni in tlakujejo pot v težja obdobja. Že v stari zavezi je opisan tak cikel v sanjah egiptovskega faraona (sedem debelih in sedem suhih krav).

Pri pisanju Terčeljevega življenjepisa sem imel pred očmi, da bodo ljudje ob branju tega življenjepisa spoznali, da se da tudi v zelo težkih časih, ko je človek zatiran, narediti ogromno dobrega. Terčelj je bil zgled, da se da ogromno narediti, tudi ko si zaprt in te nasprotniki mučijo. V prvih stoletjih krščanstva je veljalo geslo, da je kri mučencev seme novih kristjanov. To geslo je veljalo vsa stoletja. Filip Terčelj

je zgled, da v 20. stoletju še vedno drži. Proti krivicam in diktaturam se je boril s peresom v roki in s pomočjo vsakemu revežu, ki ga je srečal.

Pred stotimi leti so bili težki časi fašizma, a narod je bil drugačen. Imamo mogoče danes problem, ker se s problemi ne spopadajo taki ljudje kot takrat? Danes niso ne tako verni ne tako slovensko čuteči. To velja tako za tiste, ki niso v Cerkv, kot za tiste, ki v Cerkv, ter tudi za nekatere duhovnike. Se vendarle da?

Najhujša protikrščanska drža ni ateizem ampak potrošništvo. Vsak dan smo bombardirani z nešteti reklamami. Že stara zaveza govori o maliku, ki ga imenuje krivični mamon. Naši možgani so oprani s potrošništvom. S tem nasprotnikom se je na nek način težje spopadati kot z ateizmom. Vsake toliko časa pa pride revščina, krivični mamon se sesuje in takrat potrošniška družba podivja. Na ulicah so demonstracije, postavljajo se tudi zahteve, ki bi jih moral predvsem reševati vsak posameznik in njegova družina, ne pa država.

Druga stvar, ki je še bolj usodna, pa je dejstvo, da so za potrošniškega človeka otroci strošek, zato je naše povprečje 1,5 otroka na žensko, moralo pa bi biti vsaj 2,5. To pomeni, da izumiramo. Izumira zahodna civilizacija in z njo Slovenija.

Vidite v potrošništvu in razvajanosti odraslih podobno vzdušje, kot je vladalo v Italiji po prvi svetovni vojni, ko je prišel na oblast fašizem ravno zaradi podobnih frustracij razvajenih meščanov, levičarjev, sindikalistov, novinarjev, borcev, vojakov, ki so izgubili vojno? Ko gledaš petkove proteste na ljubljanskih ulicah, dobiš podobne asociacije. Se tudi vam zdi tako?

Da, frustracija po prvi svetovni vojni je bila grozovita. Takrat so propadla tri cesarstva: Nemško, Avstroogrsko in Rusko. Kako so se ljudje takrat reševali? Iskali so voditelja - odrešenika, ki naj bi jih rešil. V Italiji so našli Mussolinija, v Nemčiji Hitlerja, v Rusiji pa že prej Lenina in potem Stalina. Iskali so odrešenika novega boga in ga postavili na oltar domovine.

Kaj pa bodo storili danes? Kje bodo iskali rešitev? Rešitev iščejo v državi, ki naj bi naredila ogromno sprememb. Mi ne bi plačevali davkov, oni pa naj tiskajo denar. Evropska unija se sedaj tako rešuje. Tiskarne denarja bruhajo kupe papirja – to je helikopterski denar, s katerim rešujejo situacijo. Ko je preveč papirja, nastopi inflacija, s katero dejansko vsem pobirajo denar. Če si imel na banki deset tisoč, jih imaš sicer še vedno deset tisoč, v resnici pa je to vsako leto vredno 10 ali še več odstotkov manj.

Če se bodo razmere slabšale, bo ljudstvo spet zgubilo živce. V kakšni obliki, pa si ne upam napovedati.

Že leta nazaj ste glede demografske situacije rekli, da Evropa izumira in da bodo ostala samo jedra večjih narodov, manjši, vključno s Slovenci, pa bodo v doglednem času izumrli. Zakaj tako mislite? V kolikem času bodo izumrli Slovenci?

Zame je to ponavljanje zgodovine, ki se je dogajala v četrtem in petem stoletju, ko so se preseljevali narodi, tudi Slovani. Zakaj so se lahko narodi priseljevali na območje rimskega imperija? Ker Rimljani niso imeli več otrok, celo cesarji so imeli velikokrat le posivnovljence. Nekaj podobnega se dogaja tudi sedaj pri nas.

Naš narod izumira. Pred približno desetimi leti sem naredil majhno analizo. Če bi Slovenijo zapustili vsi tuji delavci, bi bilo življenje pri nas ohromljeno. Gradbeništvo bi bilo v hudi krizi, promet, premogovništvo prav tako... Niso krivi priseljenci. Slovenci marsikaj nočejo več delati.

V moji mladosti so starši silili otroke k učenju: Uči se, da ti ne bo treba delati, kot nam. Kaj lahko Slovence še prisili tudi k težjemu fizičnemu delu? Samo še kriza in lakota, s pridigami ali globokimi razmišljanji ne bo šlo.

Krščanstvo bo v Evropi obstalo. Krščanstvo na zahodu je v četrtem stoletju, ko se je sesuval rimski imperij, skoraj izginilo. Vseeno pa so nastali benediktinski samostani, kjer se je ohranjala in razvijala kultura. Pri nas so gradili gradišča, kamor so se kristjani umikali. Tudi v prihodnje se bodo neke oaze Krščanstva in Slovenstva ohranile in razvijale.

“

Ratzinger je govoril, da bo krščanstvo v 21. stoletju postalo v Evropi manjšinska vera, imeli bomo tudi mučence, kar bo ostalo, pa bo živo, bo res kvas in sol.

Zelo se strinjam s pokojnim papežem Josephom Ratzingerjem, ko je že pred pol stoletja pisal o prihodnosti krščanstva v Evropi. Po njegovem bo krščanstvo v 21. stoletju postalo v Evropi manjšinska vera, imeli bomo tudi mučence, kar bo ostalo, pa bo živo, bo res kvas in sol.

Kako naj se kristjani v Evropi in v Sloveniji pripravljamo na čase, ko bomo v manjšini?

Najprej si moramo dopovedati, da živimo misijonski državi in celini. Nič ne pomaga, da je skoraj na vsakem slovenskem griču cerkva ali vsaj znamenje. Bistvo se skriva v naših srcih in možganih. Božič praznujemo skoraj vsi, a v medijih in pogovorih se govori predvsem o okrasitvah, kuharskih receptih, kje pa je naš Odrešenik Jezus Kristus!? Zagrnili smo ga s potrošništvom. Mesec največjih trgovskih dobičkov je december.

V prihodnosti bo manj duhovnikov. Osnovni krščanski zakrament je krst, mašniško posvečenje je samo njegova nadgradnja. Ljudje bodo morali živeti predvsem iz krsta. Vsak krščeni je deležen splošnega duhovništva. Ta perspektiva pa je prednost sedanjega papeža sedanjega papeža Frančiška.

Ko sem bil pred osmimi leti v Argentini, sem opazoval tamkajšnje krščanstvo. Bil sem blizu bolivijske meje, ravno v času adventa. Šel sem v cerkev. Bila je že adventno okrašena. Prišla je neka Indijanka, vprašal sem jo, kako je za duhovniki. Rekla je, da pride dvakrat na leto, enkrat na mesec pride redovnica, in vodi bogoslužje Božje besede. Pri-nese Sveto Rešnje Telo, tudi za takrat, ko je ona odsotna. Verniki pa se zberejo

vsako nedeljo, pojejo, preberejo berila in evangelij. Ponekod župnik razmnoži pridigo, da jo preberejo, potem zmolijo še rožni venec, Oče naš in od izrednega delivca prejmejo obhajilo.

To se dogaja v Argentini, ki velja za eno najbolj katoliških držav (90%). Krščanstvo gre kljub temu naprej. Sedanji papež mnogo govori o klerikalizmu prav zato, ker si marsikje duhovniki domišljamo, da moramo biti vedno v prvi vrsti. Mi smo le delček krščanskega mozaika.

Dober primer preživetja brez duhovnikov je Koreja. Tam so že pred stoletji duhovnike in vernike preganjali. Ko so se misijonarji po dolgem času vrnili (takrat še ni bilo Severne Koreje), so našli veliko kristjanov, ki so predajali vero iz roda v rod. Misijonarji so nato oznanjevanje evangelija le nadgradili. Pomanjkanje duhovnikov vidim tudi kot priložnost za večjo vključitev laikov v cerkveno dejavnost.

Tudi v Slovenijo bodo prihajali duhovniki in redovniki iz Afrike. Smer evangelizacije se bo obrnila; v preteklosti je bila iz severa na jug, v prihodnosti pa bo obratno.

V tej štafeti predajanja vere iz roda v rod ima izredno pomembno vlogo družinska molitev in pa starševsko blagoslavljanje otrok. Meni so po vojni očeta umorili v Teharjah. Zato sem živel sam z mamo. Bolj kot ves verouk v župniji in v semenišču, me je versko oblikovala večerna molitev rožnega venca in pa vsakodnevni materin blagoslov. Vsak dan, preden sem odšel v žirovsko šolo (sedem kilometrov daleč po kar nevarnih stezah), me je mama pokrižala in izročila Bogu v varstvo. Za blagoslov sem jo prosil, tudi ko sem bil že duhovnik in sem kam odpoval.

Vzemiva za primerjavo duhovnike in Cerkev danes in pred stotimi leti. Po zadnjih aferah se zdi, kot da je že vse umazano. Je Cerkev danes bolj umazana, kot je bila pred petsto leti? Je dejansko vse skupaj pred razpadom?

Zgodovina Cerkve se na nek način ponavlja v vedno novih različicah. Zato še vedno velja star latinski pregovor, da je zgodovina učiteljica življenja. Kdor se iz nje nič ne nauči, je kaznovan tako, da napake ponavlja.

V 12., 13. stoletju je kazalo, da bo Cerkev propadla. Če ne bi bilo svetega Frančiška, svetega Dominika in drugih svetnikov, bi šlo vse navzdol. Tudi 15. stoletje je bilo strašno: več papežev hkrati, tako, da še svetniki niso vedeli, kdo je pravi; nekateri papeži so bili izvoljeni, ker so imeli dovolj denarja za podkupovanje, nemoralni Aleksander VI..., a Cerkev ni propadla.

Ko so me dijaki na gimnaziji promovirani, da bo Cerkev propadla, sem rekel, če ni v preteklih stoletjih, tudi sedaj ne bo. Bog dopušča krize, ker so pogosto tudi zdravilne. Večina dobrih odločitev v zgodovini Cerkve je bila posledica predhodne krize. Če nam gre preveč dobro, se polenimo, pride napuh ki, mnogo dobrega spridi.

Poznamo klerikalni napuh in še razne druge napuhe. Če je v naših krajih še kdo od duhovnikov napuhjen, nima nobene zveze z realnostjo, v kateri živi.

Zanimiva je anekdota: razsvetljavec Voltaire, ki je bil velik nasprotnik Cerkvi, je nekoč debatiral z nekim škofom. Voltaire je rekel: »Mi bomo še v času mojega življenja uničili Cerkev.« »Ne, ne«, je rekel škof: »Ne boste je uničili, če nam kardinalom in škofom to ni uspelo, tudi vam ne bo.«

Se vam zdi, da je ravno napuh glavni krivec za toliko škandalov, tudi neodkritih, ki jih nekateri poznajo ali poznamo?

Najnevarnejši krščanstvu niso bili komunisti, nacisti in fašisti, najbolj nevarna je Cerkev sama sebi: karierizem v Cerkvi, nepreglednost v smislu finančnih zadev, pometanje pedofilije in drugih spolnih škandalov pod preprogo ...

V času mariborskega finančnega škandala sem tudi v škofijskem merilu govoril, da bomo še vsaj pol stoletja čutili posledice komunizma. Mariborsko finančno afero pa se bo pogrevalo še nekaj let več. Komunizem nas je prisilil, da smo postali revna cerkev, zato pa bolj evangeljska. Škof Jenko, ki sem ga kot pokončnega človeka izredno cenil, je včasih potarnal, da je Koprška škofija najrevnejša v Sloveniji. Jaz se mu vedno odvrnil, da je to naša velika prednost.

Glede finančnih zadev so tudi v naši škofiji razmišljali, da bi vlagali v mariborske fondе. Takrat sem bil v ne-

katerih škofijskih upravnih organih in bil sem dobesedno grob, ko sem zagovarjal svoje stališče. Rekel sem: »Kjer se preveč zanašamo na denar, tam ni žegna. Tam ni več odrešenik Jezus Kristus, ampak je naš oltar v banki. « Ker so bili v naši škofiji mnogi podobnega mišljenja, se v zvezi z Mariborom nisimo toliko opekli.

Kaj pa glede spolnih škandalov? Zakaj prihaja do toliko spolnih zdrsov, kršitev celibata in zlorab?

Če pogledam nazaj v čas mojega bogoslovja, mislim, da so bili predstojniki premalo pazljivi; z gojenci so bili prehitro zadovoljni, da so redno delali izpite, imeli dobre ocene in hodili redno v kapelo. Premalo so bili pozorni na značajske in moralne lastnosti bogoslovcev. Bogoslovje je ključno, ker se takrat puberteta konča in se nakazuje odrasla oseba.

Kot vzgojitelj in profesor v vipavskem malem semenišču sem se ukvarjal predvsem s pubertetniki. V tistem obdobju še ne veš točno, kaj bo nastalo iz mladostnika. Nekateri pubertetniki, ki so delali težave, so pozneje postali zrele osebnosti in v življenju naredili

veliko dobrega. Kakšen pa je bil odličnjak, priden, z njim ni bilo nobenih disciplinskih problemov. A če se je učil predvsem iz karierizma, je lahko to pozneje tudi problematično.

Prva varovalka so vzgojitelji in predstojniki, potem pa tudi škofje. Včasih škofje tarnajo: »Toliko župnij je praznih, posvetimo še tega, morda pa se bo poboljšal.«

Se vam zdi, da je Cerkev idealen kraj za gejevstvo?

Na to vprašanje ni preprostega odgovora. Vsaj malo bi morali posnemati jezuite, pri katerih si lahko posvečen šele okrog tridesetega leta. Poznam primere, ko se je bogoslovec ali semeniščnik zaljubil. Moral je izbirati, ali se bo odločil za celibat ali ne. To je normalna situacija. Na župnijah, kjer sem deloval, sem imel to milost, da sem lahko organiziral štiri nove maše. Vsakega, ki mi je povedal, da bo šel v bogoslovje, sem vprašal tudi, če se je že kdaj zaljubil v dekle. Ker so odgovorili pritrdilno, sem se pridružil njihovi odločitvi za duhovništvo. Stalno sem zanje molil in to delam še danes.

Kot bogoslovec sem opazil, da so se takrat nekateri hvalili, češ da oni ni-

Marsikje si duhovniki domišljamo, da moramo biti vedno v prvi vrsti.

Najnevarnejši krščanstvu niso bili komunisti, nacisti in fašisti, najbolj nevarna je Cerkev sama sebi.

majo problemov z zaljubljenostjo. Zanimivo, ko sem veliko pozneje zvedel, da so geji, sem ugotovil, da so prav oni najbolj zvesto nosili talar. Nekateri so šele kasneje, ko so bili že posvečeni, ugotovili, da so geji. Nekateri so to obvladali in so dobri duhovniki in tako živijo svoj celibat. Ključni problem pri nekaterih duhovnikih gejih pa je, da so povezujejo in lobirajo v svojo korist. Če dobijo še nekaj delikatnih informacij, na primer v zvezi s financami, z njimi lahko držijo še kakšnega škofa v šahu. V takem primeru postanejo lahko močni in nevarni.

Koliko gejev je v Cerkvi in kako to vpliva nanjo?

V populaciji naj bi jih bilo od 5 do 10 odstotkov. Cerkev je vedno nekako tudi odsev družbe, zato jih je po mojem mnenju tudi v Cerkvi podoben odstotek. Verjetno je marsikaj odvisno tudi od kulture neke populacije. Nikoli pa se nisem v to problematiko poglobljajal. To je le moja ocena.

Rekli ste, da je problem gejevski lobi? Mar to pomeni, da so močnejši, kot bi pričakovali glede na njihov delež?

Po nekkih raziskavah, ki sicer niso strokovne, naj bi bili v povprečju tudi nekoliko inteligentnejši od ostalih. Ne vem pa, ali je to res ali samo novinarska rasa.

Posebej po aferi z Markom Rupnikom veliko ljudi misli, da bi morali sprostiti celibat. Lahko bi bil privilegij, nekakšna možnost, kot je na primer v pravoslavlju. Mislite, da bi s tem kaj rešili?

Papež Frančišek ima izkušnje z Amazonijo, kjer ni duhovnikov. Razmišljal je, da bi bili vsaj tam tudi poročeni duhovniki, potem pa se je moral umakniti pred kardinali. Nekaj stvari bi rešili, nakopali pa bi si nekaj drugih problemov. V času komunizma so bili neporočeni duhovniki odpornejši proti komunističnim pritiskom, sploh v Rusiji pa tudi v bivši Jugoslaviji. Menihi so lažje zdržali, ker so bili celibaterji. Ker pa je imel pravoslavni duhovnik ženo in otroke, je šlo za to, da njegovi otroci niso dobivali štipendij in so bili popolnoma onemogočeni, če niso starši sodelovali z oblastjo. Poročenim duhovnikom se je bilo pod komunizmom težje izogniti sodelovanju s tajnimi službami.

Če bi pri nas ukinili celibat, bi imeli podobne probleme, kot jih imajo razvite protestantske družbe, na primer v Nemčiji. Tudi zakoni pastorjev razpadejo približno tako pogosto kot sicer zakoni povprečnega Nemca. Mediji bi še vedno imeli dovolj kosti za glodanje.

Ne glede na to, kaj narediš, je vedno kakšna težava. Celibat ali opustitev celibata – oboje ima svoje prednosti in šibke točke. Apostoli, razen Janeza, so bili vsi poročeni. V nekaterih kulturah, zlasti afriških, v katerih ima družina nenadomestljivo vlogo, ima morda poročnost duhovnikov celo nekaj prednosti. Morda bi se tam katoliška cerkev še hitreje širila in imela še več duhovniških poklicev, če ne bi bilo celibata.

V območjih, kjer je malo duhovnikov, misijonarji gradijo na katehetih, ki pa so v glavnem poročeni. Na področju, ki je lahko veliko za pol Slovenije, vse vodijo kateheti. Duhovnika vidijo parkrat na leto.

Danilo Lisjak, misijonar, ki deluje v Afriki, doma iz Dornberka, kjer sem bil župnik devet let, je pred leti prišel na počitnice po veliki noči. Na vprašanje, kako je bilo za veliko noč, je odgovoril, da je zelo utrujen, ker je imel za veliko noč okrog štiristo krstov odraslih. On poskrbi za usposabljanje katehetov, nato pa veliko večino priprave na krst in

druge zakramente prepusti laikom, katehistom. Ti tudi soodločajo, kdo je dovolj pripravljen za prejem zakramenta.

Vrniva se na slovensko Cerkev, nove škofove in nasploh na probleme med strujami, posebej homoseksualno in »rodetovci« - liberalno in staro klerikalno Cerkvijo. Gre škofovsko konferenca v pravo smer?

Upam, da se razmere nekoliko izboljšujejo. Naša škofovsko konferenca postaja precej podobna pravoslavni. V pravoslavlju, kjer za duhovnike ni celibata, izbirajo škofove le iz vrst menihov. Zdi se mi prav, da so med našimi škofi tudi redovniki (Zore, Cvikl, Štumf). Kot redovniki imajo tudi daljšo duhovno pripravo. Želel pa bi si, da bi bili škofove še pogumnejši v smislu, da bi naredili tisto, kar je prav, neglede na to, kaj bodo pisali mediji in kakšne namige bodo dobivali iz političnega dvorišča.

“

Ključni problem pri nekaterih duhovnikih gejih je, da so povezani. Če dobijo še nekaj delikatnih informacij, na primer v zvezi s financami, z njimi lahko držijo kakega škofa v šahu.

Spet se bom vrnil k Ratzingerju. V eni od svojih knjig je zapisali, da je zelo zaskrbljen za tiste škofove, ki se najprej vprašajo, kaj bodo rekli ljudje, namesto da bi še več molili in se dali voditi Božji besedi. Beseda škof - grško episkopos - pomeni nadzornik in temu se nekateri škofove preveč izogibajo. Tudi to povečuje krizo v Cerkvi.

V Svetem pismu je nekje zapisano, da če hoče Bog neko ljudstvo kaznovati, mu da slabe voditelje. Cerkev že ve, zakaj pri vsaki mašni molitvi molimo tudi za papeža in škofove. ●